

Sevgili Hüsni,

Tanıyayım tanımayayım Talas'lı dostlarımı inanılmaz biçimde seviyorum çünkü bizler aynı maviliklerden geçtik, aynı yalnızlığı paylaştık, aynı dağın rüzgârında büyüdük. Eksi 20 derecede yatakhanelerde yorganları başımıza çekip hep beraber ağladık. Bizler yalnızlığın hüznü ile olgunlaştık onun için yüz yüze konuşarak tanımadığım seni ve sayıları giderek azalan Talas'lıları ölünceye kadar sevmeye devam edeceğim. Hele Talaslı'ların gizli dünyasını yaprak yaprak öğrendikçe müthiş heyecanlanıyorum. Irmak İstasyonu hayatına nereden girdi ? Ankara'dan mı geliyordun? O istasyonun her köşesi, tren beklerken yürüdüğümüz rayların arasındaki traverslerin sayısı bir mih gibi hafızama saplanmış. Bu ileri yaşında o büyülü Talas günlerini, bizi bırakıp gidenleri, o dört yılın her gününü akşamları yalnız odamda yattığımda gözlerim yaşarak anıyorum. Talas'ı yaşamak büyük keyif ama bu yaşda onun özlemi ile yanmak çok acı. İyi ki Irmak İstasyonu varmış iyi ki sen de oradan geçmişsin. Seni bu yüzüyle bana tanıttığı için 70 yıldır görmediğim ve bizi buluşturan o istasyonu çok ama çok özleyorum.

Sana mutlu bir yıl diliyor ve bin selam gönderiyorum benim güzel Talaslı kardeşim..

Engin ÜNSAL

